

Čís. 7860.

Vyrovnací správce není oprávněn ku stížnosti proti usnesení, jímž bylo odepřeno potvrzení vyrovnání.

Nabídl-li oba dlužníci ve společném vyrovnacím řízení svým věřitelům jednotnou 35% (40%) kvotu, nedostává se minimální kvoty věřiteli, jenž žádal od obou dlužníků zaplacení kvoty rukou společnou a nedílnou, a jest takovému vyrovnání odepřiti soudní potvrzení.

(Rozh. ze dne 10. března 1928, R I 145/28.)

Soud první stolice potvrdil vyrovnání Josefa a Marie C-ových. Rekursní soud k rekursu jednoho z věřitelů, jenž k vyrovnání výslovně nepřivoli, odepřel vyrovnání potvrditi. Důvody: Soud první stolice správně vysíhl, že tu jde v podstatě o dvojí vyrovnací řízení; jednak Josefa C-a, jednak Marie C-ové, spojená ku společnému řízení (§ 63 vyr. ř.). Podle § 3 (2) vyr. ř. a čl. I. zákona ze dne 26. dubna 1923 čis. 99 sb. z. a n. jest zahájení vyrovnacího řízení nepřipustné, nenabízí-li podle obsahu vyrovnacího návrhu dlužník vyrovnacím věřitelům aspoň 35% jejich pohledávek s příslušenstvím. V případě, o němž jde, při zahájení vyrovnacího řízení tvrdili oba vyrovnací dlužníci, předpokládajíce jediný seznam jmění a společný návrh vyrovnací přes ustanovení § 2 (1) vyr. ř., že prý jejich majetek a i dluhy jsou úplně stejné, tak že podle tohoto ovšem nedosti přesného tvrzení by se zdálo, že v jediném vyrovnacím návrhu, v němž není řečeno, že kvotu 35% ní oba vyrovnací dlužníci nabízejí rukou společnou a nedílnou, nabízená kvota 35% ní odpovídá zákonu, pokud oba dlužníci skutečně na aktivech a pasivech by byli každý jednou polovicí účastněni, neboť v tom případě 17½% z polovice úhrnných závazků by se rovnalo 35% z polovice závazků na každého z obou dlužníků připadající. Tvrzení dlužníků ukázalo se však za vyrovnacího řízení nesprávným, neboť kromě společných závazků vyrovnacích dlužníků dluží tito podle přihlášky nynější rekurentky 1. Občanské záložny v S. této rukou společnou a nedílnu 21.577 Kč 38 h a mimo to Josef C. sám ještě 205 Kč 70 h a dále jest jediné Josef C. dlužníkem; 2. Hospodářského družstva částkou 3.536 Kč 10 h, 3. Václava K-a částkou 186 Kč 23 h s 8½% úroky od 1. října 1926 a 4. Hynka B-a částkou 283 Kč 50 h s úroky od 1. ledna 1927. Když tedy oba vyrovnací dlužníci ve vyrovnacím návrhu, jenž za řízení byl k vyrovnacím rokům dne 29. srpna 1927 a 19. září 1927 dle protokolů jediné se dostavivším Josefem C-em (§ 37 vyr. ř.) na 40% zvýšen, nabízeli všem věřitelům bez rozdílu společně původně pouze 35% jejich pohledávek, neodpovídá návrh ten velikému předpisu § 3 (2) vyr. ř. a cit. čl. I. zák. čis. 99/1923 sb. z. a n. ohledně nynější rekurentky, poněvadž podle § 18 vyr. ř. jest povinen každý z obou vyrovnacích věřitelů jí plnou sumou a tedy i plnou kvotou ze solidárního pohledávání platiti a mimo to Josef C. sám povinen kvotou z útratového pohledávání této věřitelky 205 Kč 70 h. Co se ostatních věřitelů pod čis. 2 až 4 svrchu uvedených týče, tu oni podle čis. 2 a 3 zmínění hlasovali výslovně pro vyrovnání, onen pak pod čis. 4 jmeno-

vaný, jenž se k vyrovnacímu roku nedostavil, nepřijal výslovně návrh, a žádný z nich nepodal rekurs proti potvrzení vyrovnání. Přes to však i ohledně nich vyrovnací návrh odporuje velicímu předpisu § 46 (3) vyr. ř., ježto, třebas se jim má dostat od jejich samotného dlužníka Josefa C-a méně (t. j. jen 20%), měli by obdržeti dle návrhu vyrovnacího od Marie C-ové dalších 15% příp. 20%, při čemž však není vykázáno svolení ostatních věřitelů Marie C-ové k této výhodě osob, jež nejsou mezi věřiteli Marie C-ové. Podle toho přičí se vyrovnací návrh manželů Josefa a Marie C-ových velicím předpisům o nejmenší přípustné vyrovnací kvotě a § 46 (3) vyr. ř. a jest tedy tu odůvodněn imperativně nařízený důvod k odepření potvrzení vyrovnání podle § 50 čís. 1 vyr. ř., to tím spíše, poněvadž 90denní lhůta § 56 čís. 1 vyr. ř. uplynula již dnem 8. října 1927, tedy ještě před vydáním napadeného usnesení, tak že vada vyrovnacího návrhu ani by již nemohla býti odstraněna. Neposoudil tedy soud vyrovnací věc po stránce právní správně, potvrdiv vyrovnání bez ohledu na obsah vyrovnacího návrhu a na skutečný stav vyrovnacího řízení.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs vyrovnacího správce a nevyhověl dovolacímu rekursu dlužníků.

D ů v o d y:

Podle § 52 vyr. ř. může býti proti odepření potvrzení vyrovnání podána stížnost toliko dlužníkem a každým věřitelem, který vyrovnání neodporoval. Podle toho není vyrovnací správce vůbec oprávněn k takové stížnosti (Bartsch-Pollak II., str. 285). Bylo proto dovolací stížnost vyrovnacího správce odmítnouti.

Pokud jde o dovolací stížnost dlužníků, jest neodůvodněna. Podle § 3 (2) vyr. ř. nelze zahájit vyrovnací řízení, nebylo-li věřitelům, jichž pohledávky nepožívají přednostního práva, nabídnuto zaplacení aspoň 35% jich pohledávek do dvou let. Stěžovatelé sami udávají, že Občanská záložna v S. žádala ve vyrovnacím řízení zaplacení rukou společnou a nedílnou. Že její žádost nebyla oprávněna, dlužníci netvrdí a podle obsahu spisů, zejména seznamu přihlášek zhotoveného vyrovnacím správcem, není pochybnosti, že Občanská záložna byla k tomu oprávněna, ano jde o směnečný dluh, takže solidarita platí tu podle zákona (čl. 81 směn. ř.). Měla-li tato věřitelka nedílnou pohledávku proti oběma dlužníkům, byla podle § 18 vyr. ř. oprávněna, uplatňovati proti každému z nich celý zbytek pohledávky v době zahájení řízení ještě nezaplacený. Že věřitelka tohoto práva použila, vysvítá z její přihlášky, kde výslovně uvádí, že k vyrovnacímu řízení Josefa C-a přihlašuje své pohledávky 21.577 Kč 83 h a 205 Kč 70 h a k vyrovnacímu řízení Marie C-ové svou pohledávku 21.577 Kč 83 h. Odporuje proto spisům tvrzení dovolací stížnosti, že i Občanská záložna přihlásila pouze jednu pohledávku k oběma vyrovnáním. Nabídl-li dlužníci ve společném vyrovnacím řízení věřitelům jednotnou 35%ní (40%ní) kvotu na vyrovnání ze společného jmění, nedostává věřitelka, o niž jde, minimální kvotu,

neboť měla by, ana její pohledávka jest proti oběma dlužníkům nedílná, proti každému z nich nárok na kvotu, tedy aspoň minimální z celé své posud nezaplacené pohledávky. Již z toho důvodu nebylo, jak správně vystihl rekursní soud, potvrditi vyrovnání (§ 50 čís. 1 vyr. ř.). Jest však také přisvědčiti názoru rekursního soudu, že vyrovnacím návrhem dlužníků by ohledně těch věřitelů, kteří se přihlásili k vyrovnání toliko jako věřitelé dlužníka Josefa C-a, byla porušena zásada velícího předpisu § 46 (3) vyr. ř. o stejném nakládání se všemi věřiteli. Stěžovatelé ovšem namítají, že tu jde o nedopatření oněch věřitelů, ježto prý dlužníkem těchto věřitelů jest i dlužnice Marie C-ová. Třebas tato námitka jako novota jest přípustná, nemá pro posouzení věci významu, ježto i po jejím odstranění ve smyslu pro dlužníky příznivém zůstala by vždy ještě neodstraněna závada tkvící v porušení předpisu § 3 (2) vyr. ř. proti věřitelce Občanské záložně v S. Tuto závadu nebylo by již lze odstraniti vzhledem k lhůtě § 56 čís. 1 vyr. ř., jak správně uvádí rekursní soud (rozh. čís. 6634 sb. n. s.). Námitka, že věřitel Josef M. hlasoval pro vyrovnání, poslav přípis, že na vyrovnání přistupuje, jest bezvýznamnou již proto, že podle § 42 vyr. ř. lze o návrhu na vyrovnání hlasovati toliko ústně, ať již osobně nebo zmocněncem, nikoli však písemně. Rekursní soud, na jehož případné důvody se stěžovatelé jinak odkazují, odepřel proto právem na stížnost jednoho z věřitelů, jenž k vyrovnání výslovně nepřivoliil (§ 52 vyr. řádu) potvrditi vyrovnání dlužníků.

Čís. 7861.

Jde o žalobu podle § 37 ex. ř., domáhá-li se třetí osoba nepřipustnosti exekuce z důvodu práva příslušejícího jí následkem postupu zabavené pohledávky nebo zabaveného nároku. Na tom nic nemění dodatek k žalobní prosbě, že následkem postupu přísluší žalobci přednější právo na uspokojení ze zabavené pohledávky.

Při exekuci na pohledávku počíná se výkon exekuce doručením usnesení o zabavení pohledávky, nikoliv teprve příkázáním pohledávky k vybrání.

(Rozh. ze dne 10. března 1928, R I 157/28.)

Žalobou, zadanou na exekučním soudě, domáhala se žalobkyně zrušení exekuce na pohledávku, tvrdíc, že pohledávka, již vymáhající věřitel zabavil, nepřísluší dlužníku, nýbrž žalobkyni, již prý byla postoupena před provedením exekuce. Soud první stolice vyhověl námitce věcné nepříslušnosti a odmítl žalobu. Rekursní soud zamítl námitku věcné nepříslušnosti. Důvody: Samo napadené usnesení připouští, že tu jde o žalobu podle obdoby žalob §§ 37 a 258 ex. ř., čímž dána jest příslušnost prvního soudu jakožto soudu exekučního k projednání sporu, aniž by na tom záleželo, zda jsou soudu známy okolnosti, které podle jeho právního názoru svědčí proti opodstatněnosti žaloby